

САИДЧАЛОЛ КАРИМЗОДА

**МАҲБУБИ
ДИЛҲО**

ДУШАНБЕ
«ИСТЕЪДОД»
2017

ББК 84 тоҷик 7-5
К - 52

Мухаррирон:
Саъдии Қосимӣ ва Акрам Боймадзода

Саидчалол Каримзода. Маҳбуби дилҳо. Душанбе,
«Истеъдод» - 2017, - 40 сах.

© Саидчалол Каримзода, 2017

БА ПИСАРИ МЕҲРУБОНАМ ФАЙЗИДДИН

Файзиддини мо дилсӯз,
Пул овард бар ман имрӯз.
Гуфто: - Чоп кун китобро,
Гум накунӣ ҳисобро.
Шавад китобат тайёр,
Бар мо ҳам китоб биёр!
Аз Шумо миннатдорам,
Ба гапхотон тайёрам.
Тайёр шавад ин китоб,
Албатта кунам шитоб.
Тақдим кунам бар Шумо
Ин китоби бебаҳо.
Фарзандони ширинам,
Аз чонам беҳтаринам,
Илоҳо хор нагардед,
Ба душман зор нагардед.
Меҳнатхотон баргардад,
Хокро гиред зар гардад!

ҒАЗАЛ

Шод бодо миллати осудаам, дар ин ҷаҳон,
Менависам, шеърҳои нав ба нав дар ин замон.
Аз қадим то ҳол душманҳои мо бисёр буд,
Бин ҳама сарсон шудастанд, байни чарху қаҳкашон.
Холиқам: сарвар фиристод баҳри мулки Тоҷикон,
То тавонад, гулфишон созад диёри Тоҷикон.
Мо ҳама аҳли адаб бошем дар рӯи замин,
Мепарастем одамиро, то ки бошем одамон.
Ҳақ таъоло чеҳраашро сӯи мо гардондааст,
Аз шарофатҳои нураш ин замин шуд гулфишон.
Сад ҳазорон шукр гӯед мардуми бомаърифат,
Шоду мамнунем имрӯз, аз замин то осмон.
Шукри Ҳақро ин Ҷалолат доиман дорад ба лаб,
Бин, ки ҳар як ҳарфи ӯ гашта акнун гулфишон!

НАҚҚОШИ ШОИРПЕША

Саидчалол Каримзода аз зумраи мардони обрӯманд ва иззатманди ноҳияи Фархор ба шумор рафта, маҳз туфайли ашъори рангину муассираш шинохта ва эътироф гардидааст. Ӯ соли 1950 дар деҳаи Сафарайлони ноҳияи Ховалинг дар оилаи Раҳмонов Карим ном марди деҳқон чашм ба олами ҳастӣ кушодааст.

Солҳои 40 ва 50-уми қарни гузашта бо амри тақдир оилаи Раҳмоновҳо, инчунин қисмати зиёди мардumi баъзе деҳоти Ховалинг, Балчувон, Сарихосор ва Шӯрообод ба ноҳияи Фархор кӯчонида шуданд. Аз ин ҷост, ки Саидчалол Каримзода дар мактаби №4-и колхозии Роҳи Ленин (ҳоло ҷамоати деҳоти ба номи Сафархӯҷа Шералиеви ноҳияи Фархор) таҳсили илм намуда, маълумоти миёна мегирад. Саидчалол Каримзода аз хурдӣ зиндагии хуб надошт ва дар синни 8-солагӣ аз модари азизаш ҷудо шудааст. Ба ибораи дигар Саидчалол маззаи гармию сардии зиндагиро аз хурдӣ чашида омадааст.

Саидчалол марди некният ва шоиртабиат аст. Вале шароити душвори зист ба Саидчалолӣ ҷавон имкон намерод, ки ӯ минбаъд таҳсили амиқ дар бахши ёрирасон ба шоирӣ дошта бошад. Баъди хатми мактаб бо роҳи худомӯзӣ аз рӯи мақоли «Мероси падар хоҳӣ, касби падар омӯз» амал карда, пешаи наққоширо касб намуд, ки ин ҳунари модараш Каримова Калонбӣ буд. Ӯ то ба ҳол дӯстдори пешааш буда, шахси ҳалолкор аст. Дар баробари ин, Саидчалол Каримзода ошиқи назми шоирони классиқию муосир гашта, дар муҳити суҳанфарони минтақа шину хез мекард. Устодони аввалинаш Аҳмадхон Амирхонов, Мирзо Рустамзода ва Акрам Боймадзода буда, ҳамнишонону ҳамсуҳбати равшанзамирони мактаби устодони сухани манзум - Ашӯр Сафар, Қурбоналӣ Раҷаб,

Хол Ислом, Яъқуби Ҳикматулло, Шарифчон Асозода, Хоркаш Эргаш, Хайрандеш, Нурулои Орифӣ ва Илҳоми Ширин мебошад.

Калому баёни шоир халқӣ аст ва маҳз ин соддабаёнию хушгӯӣ боис гашта, ки ашъораш дилписанд гардад.

Маҷмӯаи «Маҳбуби дилҳо» намунаи аввалини рӯйи коғазомадаи ашъори шоир буда, ҳиссиёту ҳаяҷон ва андешаю розу хоҳиши дили як марди асила шеърдӯстро дар бар гирифтааст.

Умедамон бар он аст, ки умри шоир чандин даҳсолаҳои дигар бошаду умри абёташ ҷовидон.

*Саъдии Қосимӣ,
номзоди илмҳои филология*

ДИЛАМ МЕСЎЗАД

(Бахишда ба воқеаҳои феввали соли 1992)

Дили ман баҳри ҳама пиру чавон месўзад,
Аз барои ҳама қурбоншудагон месўзад.
Аз чӣ дар боғи шукуфон нафас аз хун бишавам,
Боғи ишқ аз асари фитнагарон месўзад.
Аз чӣ дар мулки адабхез қиёмат бархост,
Оҳ, аз ин бешарафӣ дил ба фиғон месўзад.
“Ҳар кӣ бо душмани халқ равон аст чу баҳр”.
Ба яқин дар алави хашми замон месўзад!

ИҶЛОСИЯИ ТАҚДИРСОЗ

Ҳама чамъ омада дар Қасри Арбоб,
Барояд мулк то аз вазъи нобоб.

Вале нобоварӣ, нофаҳмиҳо буд,
Басо баҳсу басо чуну чаро буд.

Ҳама аз тахту мансаб буд безор,
Дар он вазъияту он ҳолату кор.

На чун ҳоло, зи мӯи сар зиёда,
Нишон худро бари сарвар бидода.

Зи ҷо бархост як марди ҳисорӣ,
Бигуфто бар ҷавоне ӯ ба зорӣ:

Таноби корро бар даст гирад,
Раисиро ба ин Шӯро пазирад.

Намонад то ватанро маҳв гаштан,
Набидҳад миллатеро бар шикастан.

Ҷавон Эмомалӣ Раҳмони мо буд,
Фиристода ба фармони Худо буд.

Зи ҷо бархост, гуфто: -Эй вакилон,
Фиристодандамон мардум ба армон!

Ки вазъи сарзаминро беҳ бисозем,
Ба ҳам оему бо ҳам сар фарозем.

Парешон кардани миллат нашоёд,
Ватанро аз махуфӣ ҳифз бояд.

Надорам иддаои сарвариро,
Надорам орзуи дигареро.

Бибояд чангро хомӯш кардан,
Набояд халқро мағшуш кардан.

Фақат моро ҳамин як роҳ бошад,
Ҳама бишнидаву огоҳ бошад:

Фақат сулҳу сафо моро раҳонад,
Сари роҳи дурустero расонад.

Силаҳҳо бар замин бояд гузорем,
Яке номонда онҳоро супорем.

Ҳама вайронаҳо обод созем,
Иморатҳо зи нав бунёд созем.

Набояд модари мо ашк резад,
Набояд хоки моро хасм безад.

Нахоҳам ҳамватан андар ғарибӣ,
Кашад ранчу азобу музтарибӣ.

Ҳамин аст орзуи ман, ҳамин аст,
Маро умре Ватан ин сарзамин аст.

Шуниданд ин суханҳоро вакилон,
Сухан карданд чанде з-ину ҳам он.

Яке мегуфт: -Ин ҳоло чавон аст,
Рагаш ларзанда, бораш бас гарон аст.

Зи андак мушкилӣ ӯ сар битобад,
Илочи мушкилӣ шояд наёбад.

Дигар гуфто:- Чавонмарди асил аст,
Касе ӯро намефаҳмад, разил аст.

Сазад ӯро пазирем раҳбари худ,
Намояд тинч барҳақ кишвари худ.

Дар ин Иҷлосия аз якдиляшон
Бибин, дарёфт соҳиб Тоҷикистон.

БА РОҲНАМОИ ТОЧИКОН ЭМОМАЛӢ

Сарвари бошаъну шон, Эмомалӣ,
Аз диёри тоҷикон, Эмомалӣ.
Номи некаш ҳамчу қанде дар даҳон,
Вирди ҳар пиру ҷавон, Эмомалӣ.
Офарин, ки зинда карда дар ҷаҳон
Давлати Сомониён, Эмомалӣ.
Ҳар кучо буда равон мардонавор,
Рустаме аз дoston, Эмомалӣ.
Ҳар хаёли ўст чун тире, ки он
Мерасад андар нишон, Эмомалӣ.
Нуктадону хушсухан гӯи, ки чун
Булбули ширинзабон, Эмомалӣ.
Андар олам миллати тоҷикро,
Қард машҳури ҷаҳон, Эмомалӣ.
Ман надидам мисли ў андар ҷаҳон,
Қордону Қаҳрамон, Эмомалӣ.
Ҳамчу Юсуф чехраи нуронияш
Зеби ҳар як хонадон, Эмомалӣ.
Аз накӯкорӣ шуда бас неқном,
Номи некаш ҷовидон, Эмомалӣ.
Аз дили мардум рабуда кинаро,
Марди имону амон, Эмомалӣ.
Ҳақтаъоло доимо бахшандааст,
Аз шоҳи одил нишон Эмомалӣ.
Дӯстдори Тоҷикистони азиз,
Бар халоиқ меҳрубон, Эмомалӣ.
Бас амонии ҷаҳон хоҳӣ мудом,
Эй амонии ҷаҳон, Эмомалӣ.
Номи некаш монад андар ин ҷаҳон,
Аз Замин то Қаҳқашон, Эмомалӣ.

Чумла мардони замонаш бишмаранд,
Як ҷавонмарди замон, Эмомалӣ.
Кӯҳи хороро бурида роҳ сохт,
Ҳамчу Фарҳоди замон, Эмомалӣ.
Об гуфто медиҳам бар одамон,
Шуҳраташ то ҷовидон, Эмомалӣ.
Номи некон доимо вирди забон,
Эй ҷасуру паҳлавон, Эмомалӣ.
Бемуҳобо, ман бигӯям ин суҳан,
Зеби садҳо достон, Эмомалӣ.
Нест дар рӯи замин монанди ӯ,
Омада ё з-осмон, Эмомалӣ?
Дар сифоташ Саидчалол нек гуфт:
- Шоҳи шоҳони замон, Эмомалӣ.
Эй Худованди замин осмон,
Бош бар Эмомалӣ ёрирасон!

НУРЕ АЗ ХУДО ОМАД

Дармони дили мардум, бар дард даво омад,
Аз рӯи замин нею гӯё зи само омад.
Омад сари ин давлат Эмомалиҷони мо,
Бар камбағалу дарвеш бо амри Худо омад.
Эй хастадилони даҳр, навмед набояд буд,
Бар сарзамини тоҷик сулҳею сафо омад.
Бинед ҳама хурсанд, бо файзу сахо бошем,
Болои сари тоҷик тоҷаш ба ҷило омад.
Мардона қадам монем имрӯз ба ҳар як ҷо,
Бар захми дили миллат дорую даво омад.
Имрӯз ҳамебинед ҳам шодию хурсандӣ,
Бин бар сари мо имрӯз сад файзу сахо омад.
Саидчалолои мо сад шукри Худо гӯяд,
Нуре зи Худо омад, тоҷи сари мо омад.

МАҲБУБИ ДИЛҲО

(Эҳдо ба раҳнамои тоҷикон Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон, Ҷаноби Олӣ, Пешвои миллат, муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон)

Сад шукри Худо, Худо маро шоир кард,
Бо гуфтани ҳар сухан маро моҳир кард.
Гӯям сухани базеб ман бар ҳамагон,
Ҳар як сухани маро Худо ҳозир кард.

Ба Душанбе гузар кардам яке рӯз,
Бидидам гулшану гулҳои фирӯз.
Вучудам аз ғаму андуҳ барӣ шуд,
Зиҳӣ, эй Сарвари ғамхору дилсӯз.

Ҳама аҳли Ватанро шод кардӣ,
Ватанро эй басо обод кардӣ.
Бидидам душманонат хаста гаштанд,
Басо аъмолашон барбод кардӣ.

Сад ҳазорон байт гӯям аз бароят, ин кам аст,
Ин дили бечораи ман сар ба сар пур аз ғам аст.
То даме, ки зинда бошам, менависам баҳри ту,
Чунки доим чашми ман бе дидани ту пурнам аст.

Эмомалиҷон дар Ватан Истиқлол аст,
Халқони Ватан ҳай ҳамагӣ хушҳол аст.
Дар байни ҳама давлати дар рӯи ҷаҳон,
Билло ба Худо, ки дӯстон, иқбол аст.

Иқболи баланди ту иқболи ҳама мардум,
Ин хонаи мо бингар чунону пур аз гандум.
Эмомалиҷони мо бе чуну чаро хуб аст,
Шукрона кунем охир, ӯ Сарвари маҳбуб аст.

Мардум ҳама мегӯяд шукронаи он Аллоҳ,
Бар мо назаре кардаст бо чашми дил, Иншоллоҳ.
Эмомалиҷонро ӯ чун сарвари мо овард,
Аллоҳ зи ҳоли мо ҳар лаҳза будаст огоҳ.

Шарме накунед асло, шукрона кунед, ёрон,
Бо ҳамдигарӣ умре шодему ҳама хандон.
Эмомалиҷони мо бо меҳру вафо бошад,
Имрӯз намебинам дарду ғами фарзандон.

Эмомалиҷон ҳазору садсола шавад,
Ҷону тани ӯ барои мо соя шавад.
Ӯ соя шавад зи баҳри ҳар ҳамватанаш,
Ҳар як суханаш ба мисли сармоя шавад.

Эмомалиҷони мо басо хоксорай,
Ҳар як қадамаш барои мо осорай.
Гар хеста равӣ, бибинӣ кору бораш,
Ин марди Худо бар ҳама кас даркорай.

Ба чашми дил нигар Эмомалиро,
Ҳама обод бин рӯйи заминро.
Илоҳо умри ӯ боқӣ бимонад,
Ҳама хоҳад, ҳама хоҳад ҳаминро.

Ин чархи фалак фарози гардун бошад,
Эмомаличон сафои анчум бошад.
Қалбаш сӯзад барои ҳар одамизод,
Қадраш баланд байни мардум бошад.

Дар болои сар, дӯстон, як офтовай,
Дар шаб нигарӣ, агар як маҳтовай.
Эмомаличони мост дар рӯи замин,
Бар ӯ нигарӣ, ҳамеша ӯ беҳовай!

«Дар баргаки гул шабнами тар мебинам»,
Эмомалиро чону чигар мебинам.
Эмомаличони мо падар шуд бар мо,
Душманҳои ӯ дар таги чар мебинам!

Во карда ду чашми хешу дунё дидам,
Дунё ба мисоли пари анқо дидам.
Эмомаличон чу шоҳи моён гардид.
Дунёра ба як қарор ин чо дидам.

Мо ханда занем, ки Шоҳи Султон дорем,
Дар болои сар Эмоми Раҳмон дорем.
Дӯстони азиз, расед, шодӣ созем,
Ин марди ҳасур аз Оли Сомон дорем.

Гул дар Ватан асту дар чаман мерӯяд,
Эмомаличон ба мо суҳан мегӯяд.
Рози дили ӯ ба ҳар касе маъкул аст,
Сулҳи ҳамаи хоки Ватан мечӯяд.

Ситораи осмона дар шаб дидам,
Эмомаличона пеши мактаб дидам.
Дидам, дидам, бисёр хурсанд шудам,
Дар хоби шабам бар сари матлаб дидам.

Шукрона кунед шоҳи Сомон омад,
Фарзанди азизи хоки Хатлон омад.
Мо хастадилони даҳр будем рӯзе,
Шукрона кунем, Эмоми Раҳмон омад.

Шукронаи амни давру даврон бояд,
Шукронаи Эмомалӣ Раҳмон бояд.
Шукрона кунед боз чанге нашавад,
Шукронаи раҳту бахти хандон бояд!

Дар кӯх будам, савти най омад бар гӯш,
Акнун ҳама тоҷикон расиданд ба хуш.
Эмомаличон ба тахти шоҳӣ биншаст,
Дарду ғами мардумон бигрифт ба дӯш.

Эмомаличон як марди қобил бошад,
Дар кори ҳудаш ҳамеша оқил бошад.
Шукрона кунед, боз шукрона кунед,
Ҳар ҷо ки равад, ҳамеша одил бошад.

Ҳар ҷо ки сафар дорад бо амри Худо,
Аз дидаи халқи худ нагардида ҷудо.
Дӯстони азиз, дуо кунед дар ҳаққи ӯ,
Ҳар ҷо ки сафар кард, паноҳаш ба Худо!

Ин боғи калона себакош бар ба барай,
Эмомаличона бин, андар сафарай.
Ў дар сафарай, барои мо дар сафарай,
Эмомаличон ҳамеша болои сарай.

Зиндагӣ осон набуд, осон бишуд,
Худ сабаб Эмомалӣ Раҳмон бишуд.
Дида будем тангдастиҳо баче,
Ин дили бечора боармон бишуд.

Лаби шоҳам ҳаме бо ханда бошад,
Ҳамеша ў аниси банда бошад.
Худовандам ба моён бахти хуб дод,
Бибин имрӯз ҳама боханда бошад.

Эмомаличон, ту хештан дил кардӣ,
Ба феъли хушат халқа қоил кардӣ.
Рафтӣ ба ҳама гӯшаи дунё чун дӯст,
Худро ба дили одамӣ моил кардӣ.

Эмомаличон, қади баланде дорӣ,
Андар сари кор ба каф каланде дорӣ.
Ҳар гаҳ, ки равӣ ба назди деҳқонзода,
Ҳам лутфи латиф, забони қанде дорӣ!

Ман садқаи он забони ширинат шам,
Ҳам садқаи он нигоҳи хушбинат шам.
Ҳар гаҳ, ки ба машқҳои чангӣ нигарӣ,
Ман садқа ба он хаёли чандинат шам.

Дар даҳри дурӯза мо ҳама меҳмонем,
Эмомалӣ Раҳмона падар меҳонем.
Фарёд аз он замони тангу торик,
Онро ҳама мо ба чашми сар медонем.

Аз дили моён рабуд ӯ кинаро,
Пур намуд бо меҳри худ ҳар синаро.
Аз барои мо туй, Эмомалӣ,
Ҷонфидои мо туй, Эмомалӣ.

Ҳар халқи диёр баҳайру боэҳсон аст,
Чакдони банури модарон пурнон аст.
Шукрона кунед, боз шукрона кунед.
Эмомалиҷон ба мисли мағзи нон аст.

Мо мардumi бечораю нодор будем,
Бар бурдаи нон мудом мо зор будем.
Эмомалӣ чун нишаст бар тахти шаҳӣ,
Пас донистем, ки мо падардор будем.

Зи гул, себарга чо оро бидодем,
Ба пеши шоҳи худ роҳе кушодем.
Бигуфтем лаҳзае дилшод бошад,
Каме аз ғусса ӯ озод бошад.

Ситорара мебинум дар осмонай,
Меҳмон омадаст, Эмомалӣ Раҳмонай.
Меҳмон бувад ӯ, равед пешаш, ёрон,
Ҳозир меравад, зиёд саргардонай!

Ин пистазамина бин дар кӯҳсорай,
Бар дидани Эмомалӣ бин, бозорай.
Дӯстони азиз, зиёд ғавраш накунад,
Ҳар рӯз ҳамебинед, пушти корай.

Бингар, ки диёри тоҷикон кӯҳсорай,
Эмомалиҷона бин, аҷаб хоксорай.
Ӯ хоксорай, ба халқи мискин ёрай,
Баҳри ҳама мардумон ӯ даркорай.

«Даруни дил басте ганҷина дорам,
Ҳазору як сухан дар сина дорам.»
Худо, Эмомалиҷонро ниғаҳ дор,
Шаҳи мардумнавоз, бекина дорам.

Ин гандума менигар, ки кайҳо пухтаст,
Афзун дили Эмомалӣ бар мо сӯхтаст.
Сӯхтаст, сӯхтаст, боз ҳаме месӯзад,
Чашмоша нигар, миёни гандум дӯхтаст!

Эмомалиҷона бештар бинвозед,
Ҳам пайкарааш зи оби тилло созед.
Дӯстону азизону бузургони Худо,
Аз он хираду ақли расояш нозед.

Бахт омадасту бин ҳама хандон шуд,
Ин сарвари мо - Эмомалӣ Раҳмон шуд.
Шукрона кунеду боз шукрона кунед,
Душман ҳама ҷо нагуну саргардон шуд.

Эмомалиро ба сони рамзе дидам,
Дар тораки кӯҳ ниҳоли сабзе дидам.
Ў рамз зи дӯстист дар рӯи ҷаҳон,
Эмомалиро ба мисли набзе дидам.

«Дар даштаки Данғара гули лола шукуфт»,
Эмомалиро бибин, ки бар мардум гуфт:
«Бошед ба ҳам ба дӯстии садсола»,
Инро ба ҳама рӯи ҷаҳон чун дур суфт.

Ёрони ширин, ба ҳамдигар созӣ кунед,
Эмомалиро бидида, анбозӣ кунед.
Ҳар пиру чавон, ҷумлаи мардумро,
Бо феъли накӯву ҳӯи хуш розӣ кунед!

Ин умри чавонӣ бас гарон меарзад,
Эмомалӣ ҳам ба сад ҷаҳон меарзад.
Дар умри чавонӣ мо хушем бо ин шоҳ,
Донед, ба нархи накди ҷон меарзад.

Имрӯз дилам хурраму шодон бошад,
Пеши назарам Эмоми Раҳмон бошад.
Бар ҳикмату илми ӯ назар андозед,
Чун Ибни Сино табиб бар ҷон бошад.

Ин рӯи замина сар ба сар мегардам,
Дур аз ҳама қавми ҳиллагар мегардам.
Эмомалиҷон, агар биёяд Фархор,
Аз шодии дил дигар – дигар мегардам!

Умри ширин, дӯстон, барбод рафт,
Талхрӯзиҳои пеш аз ёд рафт.
Ҷар гаҳе бинам ба рӯи хуби шоҳ,
Ман намегӯям, ки мисли бод рафт.

Дастархони рӯи миз пур аз нон аст,
Эмомалиҷон ғамбари инсон аст.
Таъриф намекунам ман беҳуда,
Маълуми ҳама шуд чӣ сон инсон аст!

Эмомалиҷон, дар ин Ватан занбӯрем,
То ҳаст шоҳ ӯ, қавитанему зӯрем.
Дӯстони азизи ман, бигӯям ба шумо,
Аз ранчу азобу дард доим дурем.

«Дар тори ҳаво селаи кафтар дидам»,
Ҳоки ватанам басо, ки беҳтар дидам.
Эмомалӣ чун нишаст бар тахти шахӣ,
Ҷро, ба Худо, ба мисли ахтар дидам.

Абр омада, бин, ки ҳар кучо борон шуд,
Эмомалӣ шоҳу зиндагӣ осон шуд.
Ҷар дарду ғаме, ки доштем андар дил,
Аз сина бирафт, дил беармон шуд.

Эмомалӣ то ба мост, ҷон дорем мо,
Як суфра пур аз неъмату нон дорем мо.
Акнун нигаред бар ҷаҳони гузарон,
Дар ҳарду ҷаҳон ному нишон дорем мо.

Эмомаличон, ту марди доно бошӣ,
Хушфеълу накӯю марди зебо бошӣ.
Андохтаам назар ба рӯят, донам,
Доно ба мисоли Ибни Сино бошӣ!

Ин чархи фалак зери борон бошад,
Эмомаличон миёни ёрон бошад.
Бар камбағалу фақир дӯсти чонӣ,
Ӯ душмани каждумону морон бошад.

Дар ин даврон тамоми рӯз бозорай,
Эмомалиро бибин дар гулзорай.
Гуфтам ба ҳама, бори дигар мегӯям,
Ин марди бузург ҳамеша беозорай.

Эмомалира тоҷбасар мебинам,
Бо халқи чаҳон бари ба бар мебинам.
Ҳар гаҳ, ки сухан бигӯяд аз минбари халқ,
Дар минбари халқ покгуҳар мебинам.

Дар қаъри замин манам ва ё ки ба ҳаво,
Эмомалиро дӯст бидорам ба Худо.
Пайдо шавад ар касе варо ганда кунад,
Аз қаҳру ғазаб ба ӯ ҳамеша-м ба ғазо.

Эй раҳгузарон, ба ин замин мегузаред,
Эмомалиро ба тахти заррин бибаред.
Дар тахти заррин, нишастанаш хуш н-ояд,
Бо зораву илтимосу тамкин бибаред!

Дар лабаки об нишаста моҳӣ дидам,
Эмомалиро ба зеби шоҳӣ дидам.
Ҳар як суханаш ба хуми тилло арзад,
Дар болои сар варо доҳӣ дидам.

Худоҷонам ба ман сармоя бошад,
Ҳамин Эмомалиҷон соя бошад.
Худоё, баҳти олам бар сараш рез,
Барои аҳли дил ӯ поя бошад.

Дар гузари мо, дӯст, чархофалакаӣ,
Номаки Эмомалира бин дар фалакаӣ.
Дӯстони азиз, бигӯям инро ба шумо,
Дар сурату дар сират ба мисли малакаӣ.

Эй чархи фалак, ба мо чиҳо оварда,
Эмомалиро кони саҳо оварда.
Эмомалӣ чун расид, мо донистем,
Бар мардуми мо меҳру вафо оварда.

Дар даҳани тиреза гулу гулдон аст,
Дар болои тахт Эмомалӣ султон аст.
Шукронаи он Худои поки дунё,
К-ӯ баҳти баланд, ганчи тоҷикон аст.

Ҷои хубу гулфишон - Хуррамзамин,
Мулки зебо дар ҷаҳон - Хуррамзамин.
Зодгоҳи сарвари ғамхори халқ,
Маскани сулҳу амон - Хуррамзамин.

Ман чумлаи тоҷикон хандон дидам,
Дар курсии он Эмоми Раҳмон дидам.
Бо хайру саҳо касест дар рӯи ҷаҳон,
Ҷро ба мисол Анӯшервон дидам.

Дар набарди зиндагонӣ Шоҳи оқил дидамат,
Байни шоҳон, бемуҳобо, марди қобил дидамат.
Қардӣ даъват бар Ватан Бозори Собиррову ман
Аз Анӯшервони Одил дида одил дидамат.

Ин булбули навбаҳор ҷаҳ-ҷаҳ гӯяд,
Эмомалиҷон суҳан ҷу ҳар ҷаҳ гӯяд.
Бо ҳамдигарӣ қунед ёрӣ умре,
Ҷар соату ҳар замону ҳар маҳ гӯяд.

Дар минбари анҷуман аҷаб зебоӣ,
Эмомалиҷон, аҷаб ширин метобӣ.
Бо дидаи ҳеш ниғаҳ намоям сӯят,
Дар байни ҳама шаҳон ту ҷун афтобӣ.

Аз дида барои зиндагӣ тар гаштем,
Андар ғами зиндагонӣ бадтар гаштем.
Эмомалиҷон бидод бар мо пандаш,
Дар сӯзу гудоз ҳол камтар гаштем.

Дар кишвари мо ҳазор роҳ аст имрӯз,
Душман ҳама ҷо ба зери ҷоҳ аст, имрӯз.
Эмомалиҷон биёяду ҳанда қунад,
Бингар ба Ватан, базеб моҳ аст имрӯз.

Эмомалиҷон марди накӯрӯй бувад,
Хушсурату хушмарому хушгӯй бувад.
Ман менигарам ба чехраи зебоаш,
Дар рӯи ҷаҳон аз ҷама хушрӯй бувад.

Мароми шоҳи кишвар – орзуям,
Ҳамин дарди дилам бояд бигӯям.
Бибин рӯи ҷаҳон ҷангу ҷидол аст,
Ба дунё сулҳу ваҳдатро бичӯям.

Дилам хоҳад, ки дастонат нависам,
Зи рӯи ақлу вичдонат нависам.
Намудӣ Тоҷикистонро ту гулзор,
Ҳама эҷозу эҳсонат нависам.

Мискину бенавоён аз туст шоду хандон,
Парвардигор бошад доим туро ниғаҳбон.
Асло набинӣ ғамро, Эмомалии Раҳмон,
Дасти камӣ набинӣ, ҷунки туй баимон.

Сад шукри Худо, ки шоҳи Сомон дорем,
Дар тахти заррин Эмоми Раҳмон дорем.
Бар миллати тоҷикон ман менигарам,
Дар рӯи ҷаҳон зисти осон дорем.

Мурғобира бин аз лаби ҷӯ парвоз кард,
Эмомалиҷон ба аҳли олам роз кард.
Ӯ роз намуд ба ҷониби рӯи ҷаҳон,
Сулҳи ҷамаи рӯи ҷаҳон оғоз кард.

Сайрони чаҳон чу Ҳотами Той кунӣ,
Эмомалиҷон, сафар ба Хитой кунӣ.
Ман менигарам хубият бо дида,
Мулки ҳама тоҷикора ту бой кунӣ.

Эмомалиҷон, кулоҳи заррин ба сарат,
Аз ҳоли тамоми халқ бошад хабарат.
Дар арсаи зиндагию дар рӯи чаҳон,
Аҳли адабу илм ҳамеша ба барат.

Эмомалиҷон, ҳамчу садаф гулчинӣ,
Кулли каси гандаву бада бад бинӣ.
Мегардию мебинӣ ту ин рӯи чаҳон,
Аз қисмати талхи одамон ғамгинӣ.

Дар олами дарду ғам ту саргардонӣ,
Дар ёди тамоми одамон мемонӣ.
Дар даҳр надида кас чунин шоҳи бузург,
Эмомалиҷон, ту қадри кас медонӣ!

Тоҷикистони азизро тоҷи дунё кардаӣ,
Тозаву озода аз гирдоби ғамҳо кардаӣ.
Бин кунун ин одамон меҳмон шуда бар кӯи ту,
Дар миёни баҳру бар машҳури дунё кардаӣ.

Он мазораки Ҳазрати Шоҳа садқа,
Ҳам Эмомалӣ Раҳмони шоҳа садқа.
Мардум ҳамашон зиёрати Шоҳ раванд,
Эмомалию Ҳазрати Шоҳа садқа.

Мегум, ки ба ту якта дастон хонум,
Бо сӯзи дилу зи рӯи вичдон хонум.
Дидам ба ду чашми хеш кори некат,
Аз таҳти дилу ҳам ба дилу ҷон хонум.

Дармони дили дарвеш чун кӯи сахо омад,
Аз рӯи замин нею гӯё зи само омад.
Омад сари ин давлат Эмомалиҷони мо,
Бар камбағалу дарвеш бо амри Худо омад.

Ҳамин чархи фалак гаҳ-гаҳ хароб аст,
Аз ин рӯ одамизод дар азоб аст.
Ҳамин Эмомалиҷонро ниғаҳ дор,
Барои одамизодон Ҷаноб аст.

Ҳар субҳи Худо бӯи биҳишт меояд,
Эмомалиро чӣ сарнавишт меояд?
Эй халқи Худо, ба пешвозаш биравед,
Чун ҳадяи поки сарнавишт меояд.

Эмомалиҷон, базми калон орошӣ,
Дар болои мошинат ростӣ, ростӣ.
Дар дидаи мардумон азиз метобӣ.
Дунёро ба як қарор хостӣ, хостӣ.

Эй марди ҳалим, хоки пота садқа,
Ду чашми сиё, торҳои қошта садқа.
Худ гуфта будӣ, ки Тоҷикистон Ватан аст,
Арвоҳи падар, модари покта садқа.

Соли наваду ду ҳама гирён дидем,
Мулки тоҷикора ҳама вайрон дидем.
Эмомалиҷон расид бар тахти шаҳӣ,
Аҳли ҳамаи диёра хандон дидем.

Тоҷикистонро гулистон кардаӣ,
Одамонро шоду хандон кардаӣ.
Менависам шеърҳо дар васфи ту,
Як ҷаҳонро ту хайрон кардаӣ.

Гӯри падарам дар офтоб сӯзон аст,
Эмомалиё, бафайзӣ, нон арзон аст.
Нон арзон аст, зинадагӣ осон аст,
Аз меҳру муҳаббаташ ҳама хандон аст.

Хизматат дар баҳр кардӣ, то бигардӣ баҳрдил,
Бин ҳамаро нигаронӣ, ин ҳама бо чашми дил.
Дӯст медорӣ Ватанро бо тамоми ҳастият,
Хонаҳо созӣ Ватанро, бин ҳаме бо обу гил.

Дар кишвари хеш мо чӣ даврон дорем,
Дар тахти зар(р)ин Эмоми Раҳмон дорем.
Дӯстони азиз, шукри Яздон созед,
Як марди ҳалиму Шоҳи хандон дорем.

Бо дуои модарон маҳбуби дилҳо гаштай,
Дар миёни баҳру бар бофайзу эҳсон гаштай.
Ман бигӯям ин сухан баҳри Шумо Эмомалӣ,
Бас самимӣ аст, ки машҳури дунё гаштай.

Ў зодаи Раҳмон аст,
Аз ғамҳо дар амон аст.
Аз баҳри ғами мардум,
Бораш басо гарон аст.

Бар ҷони худат азоб кардӣ,
Ҷону сигарат каоб кардӣ.
Баҳри Меҳан Эмомалиҷон,
Чандин ҳазор савоб кардӣ!

Намудӣ қадр ту Эмоми Аъзам,
Насибат бод оби ноби Замзам.
Надидам дар ҷаҳон ин гуна одам,
Худо бошад ба ту доим ҳамдам.

Худоро сояи покаш ту бошӣ,
Ҷамон гарди зару хокаш ту бошӣ.
Ҷама донад, ки дунёро Худо сохт,
Ҷамон як ҳиммати покаш ту бошӣ.

Ҷалолат бод бар ту шири модар,
Ҷамон обе, ки нӯшидӣ зи Кавсар.
Забонат бо дилат як ҷо бигашта,
Надида-ст ҳеҷ кас ин гуна сарвар.

Нигар бар ин ҷаҳон шоҳу гадоро,
Ҷамагон дӯст медоранд Худоро.
Бидидам дар тамоми рӯи олам,
Ҷама некӯ бигӯяд мар шуморо.

Иқболи баланд бар ту муборак бошад,
Ҷам номи баланд бар ту муборак бошад.
Рафта ба ҷаҳон номи накӯят дидам,
Ин номи накӯ бар ту муборак бошад.

Ҳазор шукрона гӯям, эй Худочон,
Ту сохти соябон Эмоми Раҳмон.
Агар гӯям лак-лак шукри Яздон,
Бимонад бар дили ман боз армон!

Ҳамон рӯзҳои аввал роз гуфтӣ,
Ба минбарҳо чу гулҳо ту шукуфтӣ.
Нагуфтӣ ту ба ҳеч гуфта дурӯге,
Ба халқи меҳанат ту рост гуфтӣ.

Худо бошад мададгори ту доим,
Худо бошад саранҷоми ту доим.
Илоҳо душманонат кӯр гарданд,
Бимонад дар ҷаҳон номи ту доим!

Кабӯтарвор мегардӣ ба ҳар ҷо,
Сухан аз сулҳ мегӯӣ ба ҳар ҷо.
Ту мегӯӣ, ки одам бошад озод,
Сухан бо лутф мегӯӣ ба ҳар ҷо!

ВАҲДАТ

Файзу осоиш ба дунё, ин ҳама аз Ваҳдат аст,
Зебу зинатҳои воло, ин ҳама аз Ваҳдат аст.
Гар набошад дӯстӣ, олам чӣ кор ояд ба мо,
Дар сари хон шишта якҷо, ин ҳама аз Ваҳдат.
Эй бародарҳои чонӣ, боғрову роғро,
Шодмон кардан тамошо, ин ҳама аз Ваҳдат аст.
Кинаварзии яке бар дигаре аз душманист,
Кинаҳо рондан зи дилҳо, ин ҳама аз Ваҳдат аст.
Васфи Ваҳдат булбулосо аз сарои дӯстӣ,
Қисса хондан рӯзу шабҳо, ин ҳама аз Ваҳдат аст.
Аз қафои илму ирфон як ҳаёт, Саидчалол,
Тоб хӯрдан мисли дарё, ин ҳама аз Ваҳдат аст!

БА ПЕШВОИ МИЛЛАТ

Эй Пешвои миллатам,
Эй шахсутуни давлатам,
Бошӣ шукӯху савлатам,
Фарзонамарди тоҷикон!

Эй марди мардони ҷаҳон,
Аз азми ту мо шодмон,
Моро кафилӣ бар амон,
Фарзонамарди тоҷикон!

Хонам туро ман чун падар,
Моро раҳондӣ аз хатар,
Аз туст тоҷик тоҷвар,
Фарзонамарди тоҷикон!

Эй нури чашми тоҷикон,
Эй булбули ширинзабон,
Эй шоҳи баҳти тоҷикон,
Фарзонамарди тоҷикон!

Доим ту бошӣ сарфароз,
Умрат ҳама бодо дароз,
Ҳастӣ ту доимо ҳамроз,
Фарзонамарди тоҷикон!

Эй ҷони мо дар ҷони ту,
Ҳастем дар фармони ту,
Доим мо пазмони ту,
Фарзонамарди тоҷикон!

ҚАСРИ МИЛЛАТ

Қасри миллат, хонаи бахти манӣ,
Хонаи уммеду ҳам тахти манӣ.
Қаср гӯям, модарам ояд ба ёд,
Меҳри беандозаи сахти манӣ.

Қасри миллат, қасри вичдони манӣ,
Қасри миллат, нури чашмони манӣ.
Бе газофу бе муҳобо дар чаҳон,
Қасри миллат, нури имони манӣ.

Ин қаср бибин, миёни гулзор бувад,
Дар дохили он раҳбари ғамхор бувад.
Ман менигарам ба чехраи зебоаш,
Хушсурат ачибу бас хушафкор бувад.

Қасри миллат - қасри ачдодони ман,
Қасри бахти модари хандони ман.
Қаср гӯям, дил ба ҷавлон оядам,
Қасри нури бахти фарзандони ман.

Қасри миллат, қасри нури бахти ман,
Қасри гардунбӯсӣ, тоҷу тахти ман.
Ман надорам шиквае дар ин чаҳон,
Қасри миллат, ай имони сахти ман.

Қаср дорам дар чаҳони зиндагӣ,
Қаср дорам дар вафои зиндагӣ.
Беватанҳоро зиёда дидаам,
Фаҳр дорам дар сарои зиндагӣ.

Шукри қасру шукри шоҳам мекунам,
Шукр бар ҳар роҳу чоҳам мекунам.
Шукр мегӯям Худоро доимо,
Шукрро пушту паноҳам мекунам.

Қаср гӯям, миллатам ояд ба ёд,
Қаср гӯям, давлатам ояд ба ёд.
Дар вафояш чон фидо созам кам аст,
Қаср гӯям, савлатам ояд ба ёд.

Қаср дорам, дӯстон, дар кишварам,
Хонаи уммеди ман, ӯ гавҳарам.
Дӯст дорам ман варо чун қони худ,
Хонаи бахти ман аст, сулҳоварам!

НИШОНИ ДАВЛАТ

Эй нишонам, тоҷу тахти давлатам,
Эй нишонам, ту нишони давлатам.
Баҳри ту ман фаҳр дорам дар Ватан,
Эй нишонам, ҳастӣ тоҷи давлатам.

ПАРЧАМ

Чилва бинмо парчамам дар ин фазо,
То нафас гирам каме дар ин ҳаво.
Ранг-ранг чилва намоӣ ҳар пагоҳ,
Бинамат ман ҳар гаҳе дар ин само.

Чилваҳоятро ба гардун дидаам,
Ишқи худ бо ту чу Мачнун дидаам.
Мекунӣ пар-пар миёни меҳанам
Рангу рухсорат чӣ гулгун дидаам!

МУНДАРИЧА

Наққоши шоирпеша.....	5
Дилам месӯзад.....	7
Иҷлосияи тақдирсоз.....	8
Ба роҳнамои тоҷикон Эмомалӣ.....	11
Нуре аз Худо омад.....	13
Маҳбуби дилҳо.....	14
Ваҳдат.....	33
Ба Пешвои миллат.....	34
Қасри миллат.....	35
Нишони давлат.....	37
Парчам.....	37

САИДЧАЛОЛ КАРИМЗОДА

**МАҲБУБИ
ДИЛҲО**

Мухаррири техникӣ:
Фаридун Муродализод

Тарроҳ:
Ҳаётулло Холов

Ба матбаа 20.12.2016 супорида шуд.
Ба чопаш 06.01.2017 имзо шуд. Коғазӣ офсетӣ.
Чопи офсетӣ. Ҳуруфи адабӣ. Андозаи 60x84 $\frac{1}{16}$. Ҷузъи
чопии шартӣ 2,5. Адади нашр 100 нусха.
Супориши № 02/17.

Нашриёти «*Истедод*».
734025, ш. Душанбе, хиёбони Рӯдакӣ, 36.
Тел.: 21-95-43. E-mail: istedod2010@mail.ru